

EMELD FEL ARCODAT!

A Rákospalota MÁV-telepi
Jézus Szíve Plébánia hírlevele

2016. ősz

Az új templom – és ami ennél is fontosabb

1938. fontos év számomra. Ekkor költöttünk ide Kispestről. Két éves voltam akkor.

Szüleim rendszeresen elhoztak ebbe a lenyűgözően hívogató templomba. A templomot Hanauer Á. István váci megyéspüspök szentelte fel, aki Jézus Szíve oltalmába ajánlotta ezt a házat. Azóta is ez a családunk számára A Templom. Nem a Czabán Samu téren emelkedő NAGYTEMPLOM, nem is a SZENT ISTVÁN BAZILIKA, hanem ez a szívünkhöz nőtt MÁV-TELEPI JÉZUS SZÍVE TEMPLOM.

Az idők folyamán számos liturgikus esemény színhelye volt ez a templom, 1990 óta pedig plébánosként szolgáltam itt az URAT, egészen napjainkig.

Ekkor főpásztorom, 80. születésnapom alkalmából, előzetes megbeszélésünk alapján nyugállományba helyezett. Még két évem van az aranyisémig – de hát akár plébános, akár nyugdíjas az ember, amikor a szentmisében elismétlem a kenyér és a bor felett azokat a világhírű szavakat, amiket az

Utolsó vacsorán mondott Jézus, ő ugyanúgy jelenvalóvá lesz, mint hajdan, apostolai körében.

Beszélhetünk ezüstről, aranyról, ezeknek az értéke fényévekre elmarad annak értékétől, ami a szentmisén történik.

Mert az ÚR, aki jelen lesz az oltárunkon, elhozza közénk az egész univerzumnál végtelenül magasabb rendű világot, amelyet az ATYA JÉZUS által és JÉZUSÉRT teremtett. Ebbe hív és vár bennünket, mondván: „Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, ott legyenek velem, ahol én vagyok!”

Engedjük, hogy ennek a templomnak a sajátos szépsége hatással legyen ránk, legyünk tevékeny résztvevői azoknak a cselekményeknek, amelyekért ez a templom felépülhetett és napjaink tűzvésze után újjászületett. Szálljon hálaadó szavunk mindazokért, akik áldozatot hoztak ezért a napért, és mindazért, ami ezt a napot követni fogja valamennyiünk javára.

Attila atya

Engedelmesség és béke

Szeretettel köszöntöm a Kedves Olvasót! Nem teljesen ismeretlenül állok a testvérek előtt, 2007 óta szolgálok a kerületben, mint az újpalotai templom szervező lelkésze, majd pedig plébánosa. Ez idő alatt többször megfordultam a Jézus Szíve templomban akár búcsúi misén, akár Attila atyát helyettesítve. Az idei esztendő augusztusától pedig plébániai kormányzóként Neruda Károly atyával közösen vezetjük a plébániát bíboros atya megbízásából.

1968-ban születtem háromgyerekes családba. A keresztény értékrend természetes volt, mivel nagyszüleim és az ő nagyszüleik is ebben a vallásban és életformában éltek az életüket. Mondhatom úgy is, hogy a gyökereimben van a kereszténység. Ennek ellenére megvívta a magam harcát, míg végleges választ adtam az Úristen meghívására. Gépipari szakközépiskolában érettségiztem, majd a Richter Gedeon Gyógyszergyárban dolgoztam. Kerestem a helyem a világban, mit vár tőlem az Isten: család vagy papság? A végleges döntésem egy lelkigyakorlaton volt, amikor ki tudtam mondani az igent Isten hívó szavára, ekkor 29 éves voltam. 2003-ban szentelt pappá Erdő Péter bíboros atya.

Első szolgálati helyem a Havanna-lakótelepi Szent László Plébánia volt, majd négyévi káplánság után kaptam a szép, de igen kemény feladatot: újpalotai szervező lelkészként templomot és közösséget építeni. Ez a folyamat még mindig tart. Papi jelmondatomat az általam nagyon szeretett Szent XXIII. János pápától vettem: Oboedientia et Pax, engedelmesség és béke. Úgy érzem, hogy ezt a gondolatot szépen összehangolhatom a Jézus Szíve templommal. Jézus Szíve a mindhalálíg engedelmes szív, ahogy a litániában is imádkozzuk, egyben a béke középpontja is. Ezt kérem mind az itt élő és szorgoskodó testvéreknek, mind pedig a magam számára is.

Repcsik Gyula

Örömeinkkel és terheinkkel együtt vagyunk emberek... Beszélgetés Neruda Károly atyával

Augusztus 1-jétől a MÁV-telepi Jézus Szíve Plébánia új lelkipásztort kapott Neruda Károly káplán atya személyében. Az alábbiakban a vele folytatott beszélgetés részleteit mutatjuk be a kedves testvérek számára.

- *Ha lehet ilyen kérdéssel kezdeni, milyen volt a gyerekkora, voltak-e benne meghatározó élmények?*
- Rákosszentmihályon nevelkedtem, a Rigó utcában, ahol a Bercsényi utcai lakótelep van, egy családi házban szüleimmel, testvéremmel. Ez az időszak vegyes volt, voltak benne örömteli részek és nehezebb részek egyaránt. Főleg mikor édesapám beteg lett, ez rányomta bélyegét az egész család életére. Én eközben kezdtem el kamaszként érdeklődni a hit iránt. Ez nem azt jelenti, hogy semmiféle érintettséget nem kaptam, vagy szüleim ateisták lettek volna, csak egyszerűen nem jártunk templomba.

Édesapámmal sokat beszélgettünk az életről, a hit dolgairól. Ő a mai napig is egy gondolkodó ember. Gyakorlatilag elolvastam a világvallásokat, bevettem magam a könyvtárba, sokat tanultam ebből. Közben dédimamám vallásossága is megérintett, tőle tanultam a Miatyánkot. Ő református volt, de megtanított szent énekekre, imákra, bibliai részekre. Valamiféle lelki ráhangolódás volt, mondhatnánk, hogy őszinte érdeklődés, hitkeresés. Így csatlakoztam egy idő után a rákosszentmihályi közösséghez, akkor már Fülöp Béla atya volt ott a plébános, és mondta, hogy fiatalok és felnőttek is jöhetnek, és felkészülhetnek az elsőáldozásra. Érdekes módon történt: Béla atya odahívott engem, és azt mondta:

„Karcsi, elfogadsz tőlem egy karácsonyi ajándékot?” – persze, gondoltam, ki ne örülne a plébánostól egy ajándéknak, és akkor így folytatta: „A karácsonyi misén te elsőáldozó leszel...”

Kamaszként mindennap jártam misére is, akkoriban a teológiai könyvektől kezdve mindent elolvastam. Behoztam a lemaradást...

Ez az időszak természetesen nemcsak sikertörténet volt, ezeknek az éveknél is megvoltak az olyan oldalai is, amikre később jöttem rá. Volt ebben – pszichológiai nyelven szólva – egy korai zárás, vagy a családi helyzetek nehézzé válása. Mindez egy ideig komoly terhet jelentett, aztán ráébredtem arra, hogy a terheinkkel együtt vagyunk emberek.

– Papi hivatásának, „meghívásának” volt-e kulcsélménye, vagy mindez nagyon egyszerűen történt?

– Bennem ez fokozatosan alakult ki, volt valóban egy kamasz-lángoló meghívásélményem, de utána ez tovább alakult. Amikor beléptem a szemináriumba, azon a kóhón átmentem, minden védettségével és merevségével együtt. Nekem is volt a hivatásban sok boldog pillanat, és volt, amikor megbántam a döntésemet. Az egyház szeretete pont azt jelenti, hogy nem egy intézményt szeretünk, hanem azokat az embereket, akik jönnek és keresik a saját útjukat, szerintem EZ az egyház egyébként.

A katolikus egyház, mint döntés egyértelmű volt, a dédimamámától kapott impulzusok és az elolvasott könyvek mind-mind ebbe az irányba tereltek. 6 évesen keresztelek katolikusként, később jött Béla atya, a közösség, Fülöp Dezső atya, és akkor már nem volt ez kérdés. Utána érlelődött a dolog, és eljutottam oda, hogy nemcsak ez az út létezik a Jóisten felé, meg hogy a benső hit és a benső élet nagyon fontos, ehhez csatlakozik az egyházi közösség. Mindkettőt a saját életemben is tiszteletben kell tartanom, egyik sem szívhajthatja fel a másikat, mert akkor elveszíti az értékét.

– Beszéljünk egy kicsit a szemináriumi évekről!

– Az Esztergomi Hittudományi Főiskolán végeztem a teológiát. Ott voltak olyan lelki mesterek, akikre jó volt rátekinteni. Kiemelném Hollai Antal atyát, ő volt a lelkiatyám a szemináriumban és utána is, az ő életpéldája és az évfolyamtársaim élete, a felettem járó Mékli Attila példája is fontos volt számomra. Hat év hosszú idő, látjuk egymás értékeit, mélységeit, ez próbakö, hogyan tudunk emberek lenni és maradni. Nagyon

örülök, hogy úgy végeztem el a szemináriumot, hogy ténylegesen készültem a papságra. Nem egy „terráriumban” akartam élni, hanem valóban odalépni az emberekhez.

– *Ismert tény, hogy fogyatékosokkal foglalkozik hivatása kapcsán. Volt-e ebben a kérdésben valamilyen meghatározó élménye?*

– Biztosan volt. Én hiszek a „vonzástörvényekben”, abban, hogy felülről is jön hívás, mégpedig úgy, hogy az belülről is jön... Bennem is volt egyfajta vonzódás, talán nem pont a fogyatékosok felé, hanem az EMBER felé, aki elesett, vagy kirekesztett állapotba kerül. Valahol „meg tud borítani”, amikor azt látom, hogy valakit elkezdenek – csak azért mert ő olyan, amilyen – kitolni a közösségből.

18 éves korom óta önkénteskedtem Ipolytölgyesen, a Szent Erzsébet Otthonban. Mint kispap megszerettem őket, nyaraltatás, emberi kapcsolatok jöttek létre, barátságok az ottaniakkal. Van, akivel ez mind a mai napig fennáll, időként még most is vissza szoktam menni. Volt olyan 6 év, hogy én miséztem ott hetente. Amikor Pestújhelyen voltam, akkor is jártam hozzájuk. A XV. kerületi Gubó utcában van az Értelmes Élet Alapítvány otthona, az egyik fiatal a pestújhelyi templomba járt az anyukájával. Üzentek, hogy hisznek az Istenben, de pappal még sosem beszélgettek... Hamar beadtam a derekam a meghívásnak, ez olyan összefonódásba ment át, hogy azóta is hetente járok hozzájuk.

A nyaraltatásokban is részt veszek, most már egyetemista önkénteseket viszek oda segítőként. Ők hozták az életembe azt, hogy ez annyira működik nekem, lépésről lépésre felemelni, felhozni valakit, észrevenni azokat a benső értékeket, amelyek a lát-szólagosak mögött ott rejtőznek. A sajátos értelmi struktúra mögött ott rejtőzik egy ember, és amikor ez a lélekarc megvillan, akkor ők kezdenek nagyon-nagyon tanítani az életre – engem...

– *Azt lehet tudni, hogy Ipolytölgyesen milyen betegek vannak?*

– Szeretnék hozzáfűzni a szóhasználathoz néhány gondolatot. Egyébként azt tervezem, hogy plébániáról plébániára végigjárok, kvázi misszió gyanánt, van egy mozgássérült fiú, egy informatikus, aki nekem ebben segít, és gyógypedagógus kolléga, akikkel felvilágosítás-szemléletformálás igényével lépünk fel. Ezt azért is mondtam el, mert elhangzott a „beteg” kifejezés. A társadalomban értelemszerűen „belénk égnék” ezek a fogalmak, hogy pl. a Down-kóros (helyesen Down-szindrómás) az orvosi értelemben beteg. Más a szemléletünk. A gyógypedagógussal együtt valljuk, hogy nem betegekkel foglalkozunk, hanem olyan emberekkel, akiknek van egy sajátos élethelyzetük, egyéniségük, és nekik kell egy olyan környezetet szerveznünk, ahol ők nem betegként élhetik az életüket, hanem egy sajátos helyzetű emberként, aki így jött a világra, és akin keresztül a Jóisten valamit „beleajándékoz” a világba.

Éppen ezért nem használjuk a „beteg” definíciót. Ugyanis ott van lehetőség, hogy az illető meggyógyul. Ők viszont nem gyógyulnak meg, ők egy bizonyos állapotban vannak. Ipolytölgyesre visszakanyarodva, ott még egy régi rendszer-szisztéma érvényesül, ahol nagy intézmények voltak. Nem állítom, hogy ezt teljesen fel kell számol-

ni, de most van egy olyan törekvés, hogy a különböző profilú fogyatékos vagy értelmileg akadályozott emberek megtalálják a legjobb helyüket.

Van ilyen, hogy támogatott lakhatás. Akik önállóan tudnak élni, külső támogatással, azok – megfelelő felkészülés és előzetes monitorozás mellett – külön élhetnek. Akik nem ülhetnek a babérjaikon, és el kell (és el tudnak) menni dolgozni, azok akkor éljenek úgy. Én olyan fogyatékos emberekkel is foglalkozom, akik látszólag majdnem apátiában vannak, de akkor is el lehet érni őket, és pont ez a lényeg.

A valóság az egy, csak mi más-más módon közelítjük meg, az egyik a gyógypedagógia, másik a teológia, megint másik az orvostudomány felől. Az ember egy nagy titok és csoda, inkább innen közelítem meg a dolgot, mindig azzal az alázattal, hogy emberekhez lépünk oda. Én igenis egyenrangú vagyok azzal a fogyatékos emberrel. A Down-szindróma olyan tünetegyüttes, amely a legkülönbözőbb profilokban nyilvánulhat meg, van, aki önálló életre képes, beszél és dolgozik, megtanulja kordában tartani a saját érzelmeit. Van, aki nem, és az bizony kiszolgáltatottá válik. A többségi embercsoportban is vannak különbségek, és minél közelebb megyünk, annál több a különbség. Az értelmileg akadályozott személyeknél ez még inkább érvényesül.

– A fogyatékosok ügyének Ön a magyarországi felelős, referense. Mit jelent ez a feladatot közelebbről?

– Az én életem jelenleg három helyen zajlik. Egyrészt itt, a MÁV-telepen, a Jézus Szíve Plébánián, és én nagyon örülök ennek. Leültem itt a szomszéd – még üres – szobában, elgondolkodtam, és azt éreztem belülről, magamban a misék után, meg az egész légkör alapján, hogy ez olyan egyszerű és tiszta, és én ezt szeretem. Valahol ez olyan, mint a fogyatékosok élete számomra. Vannak emberek, a saját örömeikkel és terheikkel együtt, akiknek igenis szükségük van arra, hogy az Isten közelébe kerüljenek. Ezt a helyzetet kell átélni.

Repszik Gyula a plébániai kormányzó, aki szintén szeretettel és okosan végzi ezt, mindkettőnknek tanulni kell az új helyzetet. Attila atya is érzi, hogy mi megpróbáljuk az új helyzetet szeretettel kezelni, és hogy neki itt helye van. A néhány hónapos tempolmtól való kényszertávollét is ott hagyja a lenyomatát a közösségen, a misék a Közösségi Házban bizony összekovácsolták az embereket.

Magam részéről abszolút bizakodó vagyok. Szüleim is itt laknak a közelben, én már kispap voltam, amikor ide költöztek. Attila atyánál is miséztem, prédikáltam több alkalommal, van ismeretem a közösségről. Nagyon bízom benne, hogy ez jól fog működni. Mint lelkipásztor vagyok itt, ez természetesen egy könnyebbséget jelent, mert nem kell belemélyednem a plébániai kormányzói feladatokba, hanem azt tehetem, amire én „össze vagyok rakva”.

Nem biztos egyébként, hogy a plébániákon okvetlen a nagy tolongás bizonyítja, hogy mekkora élet van, programok persze kellenek. De az is lehet, hogy ötven leülünk egy asztalhoz, és ott valódi élet van közöttünk.

A másik feladat, amit ellátok: az ÉTA Országos Szövetségben vagyok szakmai vezető. Az ELTE Bárczi Gusztáv Gyógypedagógiai Karán elvégeztem az értelmileg aka-

dályozottak pedagógiája szakirányt és a logopédiát. Kaptam egy meghívást volt tanáromtól, és az ő helyét vettem át. Ez több szempontból jó, szakmailag nagyon sokat tanulok, tagintézményeinken keresztül az egész ország működésére van egyfajta rálátásom. Nemzetközi kapcsolatokban van egy európai uniós közösség, ott is delegált vagyok. Ezen keresztül is próbálok kapcsolatokat építeni. Ez hat az egyházi részre, ami gyakorlatilag üttörő helyzet, itt abszolúte nincs semmi kiforrt, összeillesztett közösségi összekapcsolódás. Vannak egyéni kezdeményezések, de egyházunkon belül ez nagyon gyerekcipőben jár. Úgyhogy magam is keresem az utakat. Tapasztalom az Országos Szövetségen keresztül, hogy a gyógypedagógusok, a segítők, az intézmények jó része keresztény – ha nincs is kitéve, de mégis az, vagy legalábbis az a lelkiület járja át őket. Ilyen értelemben a kettő összefonódik.

A harmadik terület „cégére” az értelmileg akadályozottak szakreferense, ez gyakorlatilag azt jelenti, hogy majdnem a nulláról kell építkezni. Eddig is tettem már ezzel kapcsolatban lépéseket, és az országban sok egyéni kezdeményezés van. Eseti táborok például, de ezek külön, szigetekként működnek. Magam is várakozva nézem, hogy melyik az a hajszálér, ahol tovább kell mennünk. Belülről érzem, hogy csinálni kell – persze okosan.

Papságom, hivatásom, és a fogyatékosok világa egyformán fontos számomra. Azért tudok ide, a közösségbe járó embert megszólítani úgy, ahogy, mert ezt megtanultam – ott. A fogyatékosok között pedig azért tudok „józan” maradni, mert innen kapok egyfajta impulzust. A lelkipásztori tennivalók mellett, ha a közösségszervezés itt a MÁV-telepen jól működik, mindenképpen szeretném a csoportokat végigjárni, és mindenkit megtámogatni, ha szükséges. Mindenki ott működjön, ahol neki fontos. Nagyon örülök, hogy itt lehetek, a Jóisten szándéka volt, hogy ide kerüljek, és itt szeretném beteljesíteni mindazt, amit tehetek. Nagyon vágyom arra, hogy az itteni közösség úgy fogadjon el, amilyen vagyok, és örüljenek annak, hogy egy olyan papjuk van, aki szereti a fogyatékos embereket.

Székel-Nagy Gábor

Templomunk belső felújítása

Húsvétkor a templomunk tűzkárt szenvedett, mely során a kórus-karzat teljesen kiégett, az egész templombelső komoly károsodást szenvedett. Kitért ablaküvegek, gomolygó sűrű füst, a tűzoltás nyomai, a falakon sűrű korom, a szentélyfreskó és a belső díszítések károsodásai, a megsemmisült orgona hült helye maradtak utána.

Ki gondolta volna azon a napon, az első elkeseredett pillanatokban, hogy öt hónappal később visszaköltözhetünk a gyönyörűen felújított templomunkba, és megtarthatjuk az első szentmisét? Hogyan is történt ez a csoda? Hogy a gondviselés a kezünket fogva, mintegy végigvezetett minket ezen az öt hónapos munkán.

A Főegyházmegye és a XV. kerületi Önkormányzat támogatásával, a Generali Biztosító nagylelkű kárrendezésével megindulhatott a belső felújítási munka. Az elmúlt öt hónapban sikerült befejezni a felújítási munkákat a VS Construction Kft. (belső ko-

romtalanítás, festés, tisztítás), Incze Mózes (restaurálás), Trend Nívó Group Kft. (nyílászárók, üvegezés), Két Nagy Bt. (villanyszerelés) közreműködésével.

A felújításban részt vevő cégek mindannyian nagy odaadással és empátiával dolgoztak, a megbeszélte határidőket betartották, és jó minőségben végezték el a szerződésben vállalt feladatokat. A belső felújítási munkálatokkal párhuzamosan Tóth Erzsébet művésznővel a hiányzó ólomüveg ablakok pótlásáról is lefolytattuk az egyeztetéseket, a terveket elkészítettük, amelyeket az Egyházmegyei Művészeti Bizottság épp a napokban hagyott jóvá. Az ólomüveg ablakok elkészítését is hamarosan megrendeljük. Várhatóan havonta készül el egy ablak, így a munkálatok kb. egy évig is eltartanak, de reményeink szerint karácsonyra már legalább három szép színes ablak is köszönti az újszülött Kisjézust.

Hogy honnan van minderre elegendő pénz? A Generali Biztosítótól kapott biztosítási összeg, a testvérektől és különböző adományozóktól érkezett mintegy 4 millió forint adomány, valamint a XV. kerületi Önkormányzat 5,2 millió forintos támogatása és a Nemzeti Együttműködési Alaptól elnyert 4,5 millió forintos pályázati támogatás fedezi a teljes belső koromtalanítás, festés, restaurálás, ablakok cseréje, üvegezése, a szükséges villanyszerelési munkálatok és a színes ólomüveg ablakok elkészítésének költségeit. A képviselőtestület döntése szerint az orgona végleges pótlásának ügyével akkor foglalkozunk, ha lezárultak a munkálatok, és látjuk az anyagi lehetőségeinket.

Augusztus 27-ére, szombatra szerveztünk egy nagy takarítási, rendrakási alkalmat. Nagyon sokan jöttek el segíteni, a mintegy 30-40 fős csapat a Községi Ház teljes takarítását és a templom takarításának, rendberakásának nagyobbik részét szépen, jó hangulatban, örömmel, nagy odaadással végezte.

Szeptember 3-án még egy közös munkára volt szükség, hogy minden a helyére kerüljön, és szeptember 4-én, vasárnap 10 órakor megtarthassuk az első szentmisét a templomban. Ennek az első szentmisének a bemutatására Attila atyát kértük fel, hiszen lényegében még az ő plébánossága alatt történt meg a belső felújítás.

A felújított templomban szeptember 11-én, vasárnap rendezzük meg a hagyományos plébániai napunkat egész napos közösségi programokkal. A délelőtt 10 órakor kezdődő ünnepi szentmisét Erdő Péter bíboros atya mutatja be, majd megáldja az elkészült, felújított templomot.

Ezzel a vasárnappal elindul plébániánk életében egy új fejezet. Új templom, új plébániai vezetés, új tanév. Reméljük, hogy egész közösségünk átérzi, hogy új lehetőség előtt állunk. Nagy ajándékot kaptunk, próbáljunk meg élni vele!

A szeptember 11-i ünnepi szentmisén adjunk hálát, és közösen, egy szívvel, lélekkel rugaszkodjunk neki az előttünk álló évnek! Építsük, erősítsük egymást, gazdagítsuk közösségünket szeretetben, hogy minél többen megtalálják nálunk azt a közeget, ami- ben jó élni, és amire belül a legtöbben vágyunk!

Gergő Lajos

A PLÉBÁNIAI NAP PROGRAMJA – 2016. SZEPTEMBER 11.

10:00	Ünnepi szentmise (tanévnnyitó Veni Sancte mise), a felújított templom megáldása. Celebrálja: dr. Erdő Péter bíboros. A szentmise végén a templom körülölelése.
11:30 – 18:30	Karitászás vásár a templomban
11:30	Almaosztás a templomkertben
11:30-tól	Kézműves foglalkozások a templomkertben
	Ügyességi játékok gyerekeknek a templomkertben
	Íjászat a templom hátsó kertjében
	Lövészet a pincében
	Csocsó- és léghoki-bajnokság a Közösségi házban
	Baba-mama sarok a Közösségi házban és a ház udvarán
	Ping-pong a Közösségi ház udvarán
12:00 – 14:00	Ebéd a Közösségi házban és a ház udvarán
14:00	Kispályás foci az iskola műfüves pályáján
15:00	Filmvetítés a Közösségi házban
15:30	Kalandjáték gyermek-ifjúsági korosztálynak a templomkertben és a Közösségi házban
18:00	Játékok és versenyek eredményhirdetése a Közösségi házban
19:00	Esti hálaadó szentmise

Friss híreink, képes beszámolóink megtalálhatók honlapunkon, a <http://xvjszp.hu> címen és a www.facebook.com/xvjszp oldalon.

Felelős kiadó: Repesik Gyula. Szerkesztők: Molnár Tibor, Nádori Emese, Novák Veronika, Szilágyi Éva. Fejléc: Hódos László. Tördelő: Gergő Ágnes.